

עפ"ת 1393/07/18 - שמואל אריה אזואלוס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 1393-07-18 אזואלוס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער	שמואל אריה אזואלוס
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

- מסקנה**
עקרו על פסק-דין של בית משפט השלום להעבירה בירושלים (כ"ב השפעת שרית זוכביצקי-אורי) בת"ד 6069-01-17 מיום 8.5.2018.
- פסק דין בדר' 6069-01-17**
יום 11.4.2018 הורשע בית המשפט קמא את המערער בעבירות של הונאה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 2(62) לפקודת התעבורה (נוסח חדש); סיכון הרגל וכן שתצה במעבר חציה (נסיבות מחמירות), עבירה לפי תקנה 6א7 לחקנות התעבורה, התשכ"א-1961; והתנהגות הנוגרת חזק, עבירה לפי תקנה 11(1)(21) לחקנות התעבורה.
2. לפי המעבדות שלא היו שניות במחלוקת, ביום 14.7.2016 בסמוך לשעה 19:20 בערב, הוג המערער בדרכו ברחוב עזריאל והתקרב לצומת עם רחוב מילקין. המערער נכנס לצומת בנוסיעה רצופה חזק פניה ימנה. אותה שעה החלה הולכת רגל לחצות את הכביש ברחוב מילקין במעבר חציה. בכביש שנס מספר מעברי חציה. הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר החציה הקרוב למדרכה מצד ימין של המערער. המערער לא הבחין בהולכת הרגל מבועד מעד ובלם את רכבו בחזקה כדי להימנע מהתנגשות בה.
3. בית המשפט קמא קבע בהכרעת הדין כי הולכת הרגל חצתה את הכביש במעבר החציה ממשל, כי עובר להנעת רכבו של המערער למעבר החציה הייתה הולכת הרגל באמצע של מעבר החציה; וי למען הזהירות אין לקבוע שהיה מעט שיר בין הרכב להולכת הרגל, אך בשל בלימת החירום של המערער הולכת הרגל נפלה ונהרגה. בית המשפט קמא הספיק וקבע כי חורף המעבדה שלא היה מעט שיר בין הולכת הרגל לרכב עסקין בחטאת דרכם, שכן הולכת הרגל נפגעה כתוצאה מאופן נהיגת האמש.
4. עוד קבע בית המשפט קמא כי גם אם התקבל גרסת המערער, לפיה "לא יכול היה להבחין בהולכת הרגל כיוון שכל חלקו הימני של מעבר החציה היה מוסתר מעיניו בשל אנשים שעמדו על המדרכה הרי שחובת הזהירות המוטלת עלי מחיבת אותו לנהוג בזהירות באופן שיוכל לעצור קודם מעבר החציה ולא בלילמת חירום שתוביל את הולך הרגל שעשע לחצות במקום" (עמ' 8 להכרעת הדין).
5. ביום 8.5.2018 נגזר דין של המערער לפסילת רישון נהיגה למשך 30 יום; 80 שעות שירות לתועלת הציבור, קנס ופסילה על תנאי.
6. על הכרעת הדין ועל גזר הדין השנה הערער הנכחה.
- הערעור**
7. בערעור טען המערער שח טענות עקרויות בנוגע להכרעת הדין. האחת, כי נוכח העובדה שהמערער בלם את רכבו ולא נגרם נזק בין הולכת הרגל לרכב, לא היה מקום להרשיע בעבירות שחשחו לו. השנייה, כי נוכח שדה הראייה החסום בחלקו, לא הייתה כל שולנות בהניטו של המערער. המערער הדגיש כי לא נעשה מדידות של שדה הראייה, ולכן נפקות ראיותיו לנכונת. המערער הבהיר כי הוא אינו חולק על ממצאי המעבדה של בית המשפט קמא, אך לטענתו המסקנות מממצאים אלו צריכות להיות שונות. באשר לגזר הדין, טען המערער כי יש להקיל בו נוכח המעבדה שלא נגרמו להולכת הרגל נזק חזק. נוכח המעבדה שהמערער החליט לטעון את הפגיעה בה.
8. מבנה, כ"ב המדנה טען כי דין הערעור להידחות. לטענתו, המדובר לאמחו של דבר בקרעור על קביעת ממצאים שבעבדה, שאן מדרכה של עיראת הערער להחער בהם. ב"כ המדינה הדגיש את העובדה שהולכת הרגל נמצאה במרכז מעבר החציה בעת שהמערער בלם את מכוניתו, ואת הקשר הסיכוח בין נהיטו של המערער לבין נפילתה של הולכת הרגל. ב"כ המדינה הספיק וטען כי למערער לא נגרם כל עיוות דין מכך שלא נערכה בדיקה של שדה הראייה על ידי בוחן תנועה, שכן בית המשפט קמא ציא מנקודת הנחה עובדתית, המקבילת את טענות המערער לענין המגבילה בשדה הראייה.
- דין ודבר**
9. דין הערעור להידחות. הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין.
10. בנוסבות המקרה לא ניתן לקבל את הטענה שהולכת רגל, הנמצאת באמצע מעבר חציה, היא הולכת רגל שהמערער לא היה צריך לראותה, ולא ניתן לקבל את הטענה שהמסחרת שדה הראייה על ידי הולכי רגל שעמדו על המדרכה, יש בה כדי לשנות מהמסקנה האחרת.
11. בית המשפט קמא דרש לטענות המערער לפיון המגבילה בשדה הראייה היא שנומרה לכן שהבחין בהולכת הרגל רק בהחלה באמצע מעבר החציה. וראה לנכון, ובדין, לדחותה. כדבר בית המשפט קמא -
- "גם אם קבל את גרסתו של הנאשם כי לא יכול היה להבחין בהולכת הרגל כיוון שכל חלקו הימני של מעבר החציה היה מוסתר מעיניו בשל אנשים שעמדו על המדרכה הרי שחובת הזהירות המוטלת עלי מחיבת אותו לנהוג בזהירות באופן שיוכל לעצור קודם מעבר החציה ולא בלילמת חירום שתוביל את הולך הרגל ששעש לחצות במקום."
- לא כפי היה אם כן האטו לאחר מעבר החציה הקודם ולפי הקיפול. שומה על הנאשם שדע כי מעבר חציה לפני, ודע שנוסתר חלקו הימני של מעבר החציה ובדואי כשאנשים רבים עומדים על המדרכה מצדו הימני ועושים לרדת אל מעבר החציה ולהאט באופן ניכר.
- ... המעבדה ששדה הראייה חסום אינה מצדיקה פגיעה בהולכי רגל או אי מתן אפשרות לחצות בבטחה. הנפוך הוא. שדה ראייה חסום מחייב את הנהג להישמר ולהיותר שמא יקום בהמשך דרכו מכשול. הדברים נכנסים פיה כמה שהמדובר במעבר חציה שטמיע להולכי רגל וכשבדרך אנשים רבים העושים ללך רגל שעשע לחצות במקום."
- כלל רגע לרדת אל הכביש" (עמ' 7-8 להכרעת הדין).
12. בדברים אלו מדברים בעד עצמם. אין כל עילה להעתיק בהם. סיכום המסקנות בית המשפט העליון בע"פ 8827/01 **שריאל שריאל** (2003), שהבהירה במפורש כי:
- "חבת המצות... קיימת גם כאשר מקצת מעבר החציה מוסתר מעיניו של הנהג; בין בשל רכב הנעה ליד מעבר החציה, בין בשל רכב אחרים הנסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החציה ובין משל טעם אחר. במקרים שכאלה חובה היה המוטלת על הנהג לצפות כי באותו 'שטח מח' שסער במעבר החציה ישע להמנע הולך רגל - הולך רגל המגיע כי נהגים המתקרבים למעבר החציה יכללו את נסיעתם כך שלא יפגעו מ ואפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר" (שם, בפסקה 29 לפסק-הדין).
13. בנוסבות אלו, ומשכית המשפט קמא הניח כי אכן, טענת המערער, לא היה לו שדה ראייה, הרי אין בעניינו טעם בכך שלא באעץ בשטח מדידות של שדה הראייה, וגם על כך עמד בית המשפט קמא (עמ' 10 להכרעת הדין).
14. אין טענות המערער, לפיון האטו הדרכים "לא התירושה מולט" (סעיף 28 להורעת הערעור), בשל כך שהמערער הצליח, לטענתו, למנעה, הן טענות שדין להידחות. שכן בית המשפט קמא קבע שקיים סיכוי בין נפילתה של הולכת הרגל לבין נהיטו של המערער, ולכן בנוסבות המקרה אין רבוחה בכך שלא התקיים מעט שיר בין הולכת הרגל לרכבו של המערער.
15. נמצא כי אין כל עילה להמערר בהכרעת דין של בית המשפט קמא.
16. המערער על גזר הדין אין הוא דין להידחות. בית המשפט העליון הבהיר כי:
- "כלל דיון הוא כי עיראת הערעור תשעט להעתיק בגזר הדין שקבעה העיראת הדינות, ותשעה כן רק מקום בו נפלה בגזר הדין טענת מהותיות הדין או כאשר העונש שנבחר על-ידי העיראת הדינות חורג באופן ניכר ממדיניות הענישה הראייה או המקובלת בנוסבות דומות... לא מציאות כי המקרה דגן נופל בגזר אותו מקרים הריעם המתקדים הערעור בת"ד (הכ"ב השפעת יולי גר"פ 2048/18 **פולר ל מדינת שריאל** (2018), בפסקה 11 לפסק-הדין).
17. הוא הדין בעניינם. בית המשפט קמא קבע את מוחתו הענישה. שנו בין פסילת המניעום של 3 חודשים ועד פסילה ארוכה וממושכת. בית המשפט קמא עמד על כך שהאטונו נגרמה במעבר חציה; על כך שתובנת המערער מנעה תוצאות קשות יותר; על כך שהפגיעה בהולכת הרגל לא הייתה חמורה; על כך שהמערער נעדר גזר העבירות; ועל כך שהמערער הכעו נכונת לבצע שעות שירות לתועלת הציבור. לאחר שקילת השקולים הללו קבע בית המשפט קמא כי אין מדובר בעניינו ברשלנות ברף הגבוה, אך גם לא ברף הנמוך ביותר. בהתאם, החליט בית המשפט קמא לזוור את דין של המערער בפסור לזל. בהכרעה זו, כאמור, אין כל עילה להתערב.
18. לפיכך, דין הערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין להידחות.
19. המערער שיקר את רישון הנהיגה בהסחרת בית המשפט עד ליום 14.2.2018.
20. המערער פעל לענין זו השרות לתועלת הציבור בהתאם לאמור בסעיף 4 לגזר דין של בית המשפט קמא. שירות המבחן יכול למערער חבית ש"צ עד ליום 14.3.2019 ויושעה לבית המשפט קמא. המכירות חשלח העותק פסק-הדין לשירות המבחן ותוודא קבלתה.
- אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ז' שבט תשע"ט, 13 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.